

Het geheime dagboek van Emma M. Lion

Deel 3

HET GEHEIME DAGBOEK VAN EMMA M. LION

3

Beth Brower

Vertaald door Lidwien Biekman

2026 Prometheus Amsterdam

De citaten uit Miltons *Paradise Lost* zijn vertaald door Peter Verstegen. De citaten uit Shakespeares *Hamlet* en *Julius Caesar* zijn vertaald door L.A.J. Burgersdijk. De citaten uit 'Self-Reliance' van Emerson zijn vertaald door Coen van der Ham.

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel *The Unselected Journals of Emma M. Lion, Vol. 3*

© 2020 Beth Brower

© 2026 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Lidwien Biekmann

Omslagontwerp en -beeld Studio Rubio en Selena Vandamme

Zetwerk Mat-Zet bv

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 6203 0

✿ Emma M. Lion ✿

draagt haar dagboeken op aan eenieder die zo
stoutmoedig is om ze te lezen.

Ze begrijpt hoe verleidelijk dat kan zijn.

En hoewel er van zoiets onfatsoenlijks

niets goeds kan komen,

is het wel een garantie voor veel vermaak en jolijt.

❧ EERDER GENOEMDE ❧
INTERESSANTE PERSONAGES

Emma M. Lion – *Ikzelf, uiteraard. Die Lapis Lazuli House herovert.*

Archibald Flat – *Oplichter, dief, schurk. Plaag der mensheid.*

Nicht Matilde – *Archibalds oudere zus. Draak van een mens.*

Lady Eugenia Spencer – *Ontzagwekkende tante. Loyaal maar niet hartelijk.*

Damian Spencer – *Oudere neef die zich verbergt op het Continent.*

Arabella Spencer – *Hemelse godin. Schitterende schoonheid. Bondgenote.*

Parian – *Bediende, butler, onuitstaanbare man. Aartslui.*

Agnes – *Dienstmeisje, kokkin. Onderbetaald. Merkwaardige meningen. Schots. Fantastisch.*

Niall Pierce – *De Huurder. Beproefde Pyramus. Nog steeds zeer mysterieus.*

Young Hawkes – *‘Magnifieke Nigel Hawkes’. St. Crispian’s onwaarschijnlijke predikant.*

Hertog van Islington – *Veroordelend. Goed opgeleid, geloof ik.*

De Romein – *De buurtgeest van St. Crispian’s, nog niet met eigen ogen aanschouwd.*

Mary Bairrage – *Medeoverlevende van Fortitudo, Voorbereidingsschool voor meisjes.*

Jack Hollingstell – *Mary’s zogenaamde neef. Schurk. Ben hem twee gunsten verschuldigd.*

Roland Sutherland – *Vroegere aartsvijand, opgedroogd tot adembenemende Zonnegod.*

Saffronia March – *Oude vriendin. Kunstschilder. Schildert momenteel in Italië.*

Phineas & Oliver Brookstone – *Tweeling. Op de vlucht voor huwelijk. Keileuke knapen.*

Miss Hunt – *Onaardig. Jaagt op echtgenoot. Heeft Roland in het vizier.*

George West – *Kandidaat-echtgenoot van Arabella. Houdt van landkaarten en lathyrus.*

Charles Goddard – *Lang, mager, bonenstaak. Mijn onuitstaanbare aanstaande.*

Evelyn Stuart – *Maxwells oudere broer.*

Maxwell Stuart – *31 januari 1861 – 27 juli 1880.*

1 juli

Vanmorgen werd ik uit mijn dromen opgeschrikt door een geluid. Het was nog donker en ik lag met mijn ogen dicht weggedoken onder de dekens in een toestand van algeheel – en naar zou blijken tijdelijk – welbevinden. Toen ik het geluid nogmaals hoorde, deed ik mijn ogen open en trok de deken voor mijn gezicht weg. Nachtmerrie der nachtmerries! Daar, in het schemerdonker, stond een geestverschijning met een glimmende neus onder een gebogen brilletje. Die neus had ik eerder gezien, het brilletje niet.

Ik ben niet trots op wat er vervolgens gebeurde, maar ik ben gehouden aan de waarheid.

Ik slaakte een gil.

En neef Archibald, want die was het, deinsde achteruit, met fladderende kamerjas.

‘Neef Archibald!’ ~~zei ik kalm~~ gilde ik. ‘Wat doet u hier?’

Hij siste gedurende meerdere seconden met zijn vinger op zijn lippen, waarbij spetters spuug in het rond vloegen. ‘Ssst! Ssst! Stil nou!’

‘Nee!’ riep ik uit en ik trok fatsoenshalve mijn deken op tot aan mijn kin. ‘Waarom bent u in mijn kamer?’

Zijn gezicht liep paars aan en hij keek alsof hij me een klap op mijn kop wou geven. ‘Straks wordt de Huurder wakker!’

‘Dat overleeft hij wel,’ zei ik. ‘Maar zeg op, wat doet u hier in vredesnaam?’

Ik vermoedde dat hij wraak wilde nemen omdat ik een einde had gemaakt aan zijn rampzalige bemoeizucht.

Archibald rechtte zijn rug en veegde met de mouw van zijn purperen kamerjas zijn mond af. 'Ik wilde je laten weten dat ik van plan ben om je naar de kerk te vergezellen.'

'De kerk?' vroeg ik.

'Ja, de kerk,' zei hij.

'De religieuze dienst die om elf uur begint?' vroeg ik door.

'Ja,' bevestigde hij.

'Waar wordt gesproken over moraliteit, eerlijkheid en onbaatzuchtigheid?'

'Ja. Precies.'

Het lukte me om niet spottend te gaan lachen, maar het scheelde niet veel.

'En hoe laat is het nu, neef?'

'Halfvijf,' verklaarde hij.

Ik liet me achterover op mijn bed vallen en aangezien het zondag was deed ik een schietgebedje om te vragen of deze duivel me met rust zou laten. Toen ik voorzichtig één oog weer opende, zag ik dat mijn smeekbede niet was vervuld. Neef Archibald stond nog steeds in mijn kamer.

'Waarom komt u mij om halfvijf's ochtends melden dat u naar de kerk wilt?'

'Omdat we er vroeg moeten zijn!' was het antwoord.

'Waarom?' vroeg ik. Ik kon die oude man wel wurgen.

'Omdat het 1 juli is!' riep hij bijna radeloos.

‘Ssst!’ siste ik op mijn beurt. ‘Klopt, ik heb de hele maand juni weten te overleven, ondanks uw tegenwerkingen. We kunnen het erover eens zijn dat het 1 juli is. En wat dan nog?’

‘Héiden die je bent!’ riep hij giftig.

Dat moest hij nodig zeggen!

Maar toen ging me een licht op. Niet letterlijk, nee. De ochtend was nog lang niet aangebroken en dat heb ik Archibald nog steeds niet vergeven. Mijn geest werd echter wel verlicht.

‘Het is 1 juli!’ Ik legde mijn hoofd in mijn handen. ‘Geen wonder dat u zo idioot doet.’

‘Als we de prijs in de wacht willen slepen, moeten we het slim aanpakken!’

‘We?’ Ik keek omhoog naar de man die mijn financiën op de renbaan en met de aankoop van dure zijden kamerjassen had verkwanseld. Die alles had gedaan om mij te gronde te richten. Die waarschijnlijk pas tevreden is als ik in de goot lig. Archibald Flat, die verbitterde, lachwekkende karikaturale figuur. ‘We?’ herhaalde ik. ‘Denkt u nu werkelijk, na alles wat u mij hebt aangedaan, dat ik u wil helpen? Het is een wonder dat ik u nog niet het huis uit heb gezet!’

Hierop volgde een onverwachte emotionele uitbarsting, waarbij Archibald zich zowel trots als verslagen betoonde. ‘Ik kan het niet in mijn eentje,’ gaf hij toe, met trillende stem. ‘Ik heb het geprobeerd, maar ik kan het niet. Jouw vader hielp me altijd, maar hij is niet meer. Ik mis het elk jaar, mijn liefste evenement.’ Met een beven-

de hand streek hij een paar weerbarstige haren van zijn voorhoofd. Ik dacht dat hij dat deed om het Litteken te onthullen, maar zijn ogen zwommen en hij knipperde zijn tranen weg.

Hij probeerde niet te gaan huilen.

Mijn alleszins gerechtvaardigde woede begon te bedaren. Ik ben de beroerdste niet, dus ik kan best medelijden hebben met zielige gevallen. En een zielig geval is Archibald beslist.

Ik zuchtte en vroeg: 'Denkt u dat er in de kerk een aanwijzing zal worden gegeven?'

'Ja, ja!' riep hij, wonderbaarlijk snel hersteld. 'Dat is altijd zo wanneer de eerste juli op een zondag valt!'

Nu moest ik een beslissing nemen. Die verkeerd zou blijken te zijn.

Wilde ik mijn lot in handen leggen van neef Archibald? Of zou ik dat principieel weigeren? Dit wordt mijn eerste 1 juli in St. Crispian's, want we kwamen hier vroeger altijd in juni op bezoek. Maar mijn vader vond het als jongeman een fantastisch evenement. Waarschijnlijk kwam het door die herinnering dat ik er in een moment van zwakte mee instemde om samen met neef Archibald ten strijde te trekken.

'Dan moeten we er ruim voor elf uur zijn.'

'Ja, ja!'

'Weet Agnes dat ze een vroeg ontbijt moet maken?'

'Ik heb haar al gewekt.'

'Arme meid! Hoe laat wil je dan vertrekken?'

'Om zes uur.'

Ik wreef mijn ogen uit en bedwong mijn wurgneigingen. 'Beste neef, ik sta om halftien klaar voor vertrek, geen minuut eerder.'

'Maar...!'

'Als u eerder wilt gaan en een plaatsje voor me bezet wilt houden, dan moet u dat vooral doen. Ik ben anderhalf uur voor aanvang van de mis aanwezig en dat vind ik al extreem vroeg. En nu wegwezen. Mijn kamer uit.'

Neef Archibald trok een gezicht als een zuurpruim en verzettede zich alleen nog heel even voordat hij zich erbij neerlegde. 'De jeugd van tegenwoordig, wat een stelletje slappelingen, de wereld gaat ten onder als jullie slag aan de macht komt.'

'Mijn slag?'

Maar hij was al stampvoetend vertrokken.

Daar lag ik, verscheurd door de zeer menselijke gevoelens van ergernis, nieuwsgierigheid en verraad aan mezelf. Waarom had ik beloofd hem te gaan helpen?

Toen ik eindelijk uit bed kwam, twee slapeloze uren later, waste ik me, kleepte me aan en stak mijn haar zo goed mogelijk op, want daar wilde ik Agnes niet ook nog mee lastigvallen.

De Huurder was wakker, dus ik stuurde hem een missive.

Als u hedenochtend op een onchristelijk uur werd gewekt dan bied ik hierbij mijn verontschuldigingen aan.

Agnes bracht me een dienblad met ontbijt – fruit, toast, ham – en terwijl ik dat verorberde werd er een antwoord door de muur gestoken.

IK WAS WAKKER.

Slaapt die man dan nooit?

Dat vroeg ik niet, want ik heb nog wel enig gevoel voor decorum – al is dat, toegegeven, een ruim begrip.

Terwijl ik op mijn toast kauwde en naar mijn met Shakespeare beladen boekenkast staarde, hoorde ik meneer Pierce zijn ochtendritueel afwerken. Daarna ging zijn kastdeur open en glipte Tybalt door het gordijntje dat voor zijn privédeur in de muur hangt; de kat liep zonder me zelfs maar een blik waardig te gunnen naar de andere kant van de kamer alwaar hij mijn onopgemaakte bed rekwireerde.

Het is een verwend schepsel.

‘Goedemorgen, Tybalt.’

Tybalts oor draaide mijn kant op toen zijn naam viel, maar hij was al bezig zich op te krullen en installeerde zich zonder verder op mij te letten behaaglijk op mijn bed.

Intussen hoorde ik dat meneer Pierce zijn schoenen aantrok.

Dat weet ik omdat de geluiden door onze tussenmuur weliswaar worden gedempt – behalve wellicht gekrijs van krankzinnigen in de kleine uurtjes van de nacht – maar de voetstappen van mijn buurman zijn goed waarneem-

baar wanneer hij zijn schoenen draagt. Ze vormen een auditieve kaart van zijn bewegingen.

Ik kan niet uitleggen waarom ik dat zo'n prettig fenomeen vind, maar dat vind ik het wel. Zware voetstappen, die abrupt tot stilstand komen, ze vormen de leestekens van zijn mysterieuze leven aan de andere kant van de muur.

Ik dwaal af.

Meneer Pierce liep naar zijn bureau – schoenen! – en even later werd er weer een briefje door de muur geschoven.

GAAT HET GOED MET U VANMORGEN, JUFFROUW LION?

Uitstekend, dank u.

Aangezien hij nog nooit enig gesprek – persoonlijk of via de muur – was begonnen met de vraag 'Gaaf het goed met u?' voegde ik eraan toe:

Waarom vraagt u dat?

IK HOORDE U SCHREEUWEN EN IK WAS BEREID IN ACTIE TE KOMEN TOTDAT IK MENEER FLAT OOK HOORDE SCHREEUWEN. DAARUIT CONCLUDEERDE IK DAT U DE SITUATIE IN DE HAND HAD.

BOVENDIEN VROEG U NIET WAAROM IK OP VOORNOEMD ONCHRISTELIJK UUR WAKKER WAS. U VERKLAARDE OOK NIET WAT DE OORZAAK VAN DE COMMOTIE WAS. OP BASIS VAN DE KORTE DOCH

VEELBEWOGEN PERIODE WAARIN WIJ ELKAAR NU KENNEN HAD IK
DAT ALLEBEI WEL VERWACHT.

ERGO: GAAT HET GOED MET U VANMORGEN?

Wat een resumé van mijn karakter! Over het incident in kwestie, dat had ik zéker in de hand. En het informeren naar uw persoonlijke slaapgewoonten zou als impertinent kunnen worden uitgelegd. Aangezien impertinentie in beperkte mate voorhanden is (men heeft er per dag maar een bepaalde hoeveelheid van), is het onverstandig om die al voor het ontbijt op te maken.

IK HEB ER GEEN MOEITE MEE OM DE MIJNE AL VROEG AAN TE SPREKEN. VANWAAR DE COMMOTIE?

Het is 1 juli in St. Crispian's.

DUS?

Dus wordt over vijftien dagen ergens in deze buurt Julius Caesar opgevoerd. Niemand, behalve het bestuur – een obscuur gezelschap waarvan de leden geheim zijn – weet wie welke rol speelt of waar de voorstelling plaatsvindt. Er is een beperkt aantal kaartjes en je moet allerlei aanvragen opvolgen om er een te bemachtigen voordat ze op zijn. Het is een van de belangrijke jaarlijkse tradities in St. Crispian's.

Omdat het vandaag zondag is, wordt de eerste aanwijzing in de preek verstoep. Meneer Flat wil zeker weten dat we op tijd in de kerk zijn.

DE AMATEURS VAN ST. CRISPAN'S HEBBEN MAAR VIJFTIEN DAGEN OM EEN VOORSTELLING VAN JULIUS CAESAR IN TE STUDEREN EN U WORDT AL VOOR HET OCHTENDGLOREN WAKKER IN DE HOOP ZOIETS RAMPZALIGS TE KUNNEN BIJWONEN?

De verontwaardigde kreet die me ontschoot was waar-schijnlijk aan de andere kant van de muur te horen. Mijn passie voor het project vlamde op dat moment in alle he-vigheid op.

Meneer Pierce, heb eerbied! We voeren dit stuk al ruim honderd jaar op, dus ik kan u verzekeren dat wij tegen die taak opgewassen zijn. Amateurs? Geenszins! Caesar wordt in onze nederige wijk effectiever gedood dan waar ook ter wereld.

Meermaals.

Om de Bard te citeren: 'In welke verre tijden wordt dit verheven schouwtoneel herhaald, in ongeboren staten, nieuwe tongen!'

Bovendien is dit mijn eerste eerste juli in St. Crispian's. Een mijlpaal in mijn leven.

Amateurs, tss.

IK VRAAG VERGIFFENIS EN WENS U VEEL SUCCES.

Dank u.

En wees gewaarschuwd: onze mede-St. Crispianen kunnen onverhoeds Julius Caesar gaan citeren.

IK BEN GEWAARSCHUWD.

Later

Je zou het niet verwachten van Young Hawkes, met al die behulpzaamheid en die goede daden van hem, maar hij heeft een nogal listig gevoel voor humor. De kerk zat vandaag stampvol. Archibald zat naast me op het puntje van de kerkbank als een kuiken dat zich bijna het nest uit gaat storten. Ik zuchtte, probeerde me niet voor mijn metgezel te schamen en concentreerde me op Hawkes. Hij was opgestaan om te gaan preken, maar bleef eerst een volle minuut zwijgend staan, met een glinstering in zijn ogen die op iets onbetamelijks duidde. Toen begon hij aan de langste preek die hij ooit heeft gehouden. Daar zaten we, als haringen in een ton, we konden geen kant op. Hij preekte niet een, niet twee, maar drie uur. Hij sprak – uitvoerig – over de tien geboden en besteedde vervolgens behoorlijk veel tijd aan het Nieuwe Testament. Hij leek zich uit-